

PHONG HÓA

TÒA SOẠN N° 320, BOULEVARD DU THIỀU QUỐC
TRUNG, SỐ 1, BOULEVARD LAGRASSE - HÀ NỘI
FONDATION D'UN JOURNAL POLITIQUE
NGUYỄN KHÁM MAI

TUẦN BÁO
TÀ NGAY THU NAM

DIRECTEUR: NG TƯỜNG TÂM

GIÁ BÁO	ĐÓNG DÙNG	NGƯỜI QUỐC
1.00	1.00	4.00
0.50	0.50	2.00
0.20	0.20	1.20

ADMINISTRATEUR: PHẠM HỮU NHÂN
PHẠM HỮU NHÂN

ÉCOLE THANG-LONG

TINH THẦN KHỦNG HOANG

Đó là tinh thần không tin sao có
những muôn kiếp luân hồi làm ái áng
và cuối đời mồ hôi không bao giờ
tay cùn xuát, và theo lời cùn mồ hôi
thì hồn giặc thế nào thì cùn theo thế
không bao giờ bắn khôn bén phi tiêu.

Tên bay giờ là nước ta theo
học, lối khoa học luận lý thay vào
tay giặc của thành, thiên nhiên
vì cũng như trời qua một thời kỳ tinh
thần khủng hoảng.

tinh thần nhanh nay là cha, mẹ
nhà hay con long đê theo những lề
luật định sẵn sang, lề luân tự thường
không biết, mồ hôi bắt đầu.

Cái gì mới sụp đổ với hoàn cảnh cũ,
đã làm cho bao nhiêu già-danh-tan, nát
tren bờ chí huy trên sân khấu, ta thường
được xem những cảnh đau lòng cũng chỉ
không hiểu tinh-thần.

Có kẻ không nghĩ gì nữa, tìm đến
những thủ nha-phép, hành-không
để quên mình và quên cả cái bết rết khé
chín hố lâu nǎo, để dùi ván ỏi lấp
mìn. Chẳng có kẻ lấy lời ván, cùn thơ
máy thanh thản dài dài và hít nó chán
lên cùn họ. Cố lẽ họ cũng không biết dài
dùi mồ hôi bùn, mồ hôi cho cái buồn
lẽo nhện mà đến lồi rồng ra đây có rồi.

Bởi lâu nay nhaua thoenviền tron
đảng-Dâng-trần-Phát-phiêu-thiên-niên
đến nay không làm mới mồi bài ván, bài
thơ có giọng bi ai, sầu nỗi.

Có ông khuyết bực trả nán vui vả,
không nên bùn, cùn bùn vẫn là cái chết,
song khuyên mà không nói rõ cho họ
biết, vì dùi họ bùn, không chỉ cho họ
cùn phùng thuế chúa bùn, thời kỳ
khuyên ấy chỉ là công an dã-chàng.
Sai chỉ di cùn học cũ cũ mãi, cùn học
mì cùn lý-hội được hết mà lý-hội làm
sao được hết. Cùn học bên Âu-tây, đã
phải học ngán như mồi bài sòng, dem
sang, để bạn ta hòn nhập được và mươi
năm, cùn kết quả đã có.

Tinh-thần của thiên-niên ta cũng vĩ
đại mà khung hoảng. Họ là một bón-lắc
lõi phò phét, không biết lõi gì làm cùn-cùn,
như chiếc lá lắc tung theo chiều gió
má bay. Họ đương làm lõi mọi lý-tưởng
mặt-mèo dù làm, phương-tran chò rè
lành-dung, cùn lý-tưởng ấy chả mấy ai
hay, song cùn vui vả, cùn công-hoa họ
đóng lõi chả là thiêng... mօng.

TỔNG LƯỢNG

HU
Có 13 đúc Bão-Đại sẽ di tuân du
khai Trung-Nâ-Ký

Được tin rằng đúc Bão-Đại sẽ lùa
nửa cùn lè sẽ di thăm-khai Trung-Nâ-Ký
trước khi nó truyền bài cách
cùn cùn biến dân tinh, đòn nguyên ro
sao dữ.

Ngài tuyễn bố với mồi nhà báo
lõi prang-nai nhau là mồi nghĩa
vì cùn không phải là mồi cuộc
phém dù. Vì ngài cần phải trực tiếp
với các yếu-nhân nước Pháp, với
những người muôn biết tên tiền đòn
nước Nam.

Cùn Bé Biển ở với cùn Phan-tot Hu.

...TƯ NHỚ ĐIỂN NHỚ...

Đoạn trung-dung của Ông
Phạm-Quỳnh

Đúng hời Âu-Á lùy những cái tinh
bòi của phùng tay-dei hòa lùn với
những quắc-hòn, quắc-tuy của ta, ông
Phạm-Quỳnh, bay lùn kẽ gác trên top
núi Nam-phong (nói là bắc-phong lõi
đứng hơn) cái thuyết sau xin ấy.

Cái gì bay thì ta giữ lại, cái gì giờ thi
lá bùi. Chỉ còn mồi-đe-iệu chuồng...
ngày là việc phân biệt cái bay với cái
giữ.

Nghé ra hơi, kêu tên phùng lùn
nhau.

Gặp việc giặc-khoa, tay-phùng nói lùy
phùng phái, đồng-phùng nói đồng
phùng phái, tien-sinh biết theo bén
nào?

Lúc đó, cùn còn ngòi mà dòn thời, theo
chiều gió mà phải là hòn cũ, thua tien
sinh.

Thuyết-trực-trí của Ông Vinh

Từ độ thuyết-áp-hiện của Ông Quỳnh
rồi, thuyết-trực-trí của Ông Vinh
cung ra đời.

Cái vùn nhau một giờ, Ông Quỳnh
người lùn như, Ông Vinh cũng người
nhau rồi thấy im rã.

Ông Vinh ngồi ra cái thuyết-trực-trí
vì mong rằng có một ngày kia, ngày
đi gần đây, đồng-pháp sẽ có một ngòi
chiến, trong đó cùn lùy, ta, mìn, lùn,
lò, mìn-mìn, lò-lò...

Ông Vinh ôi lòng rùi dòn, sòn quù
ông muôn xem cùn hối quá ấy, Ông chì
khô đòn dòn lùn, ba, ngán nùn nùa, bịa
may mồi thấy.

Tung lùy

Một hôm lùi cùn xem lò hát Thanh-tri, gặp ông Nguyễn-hà-Chinh. Ông hết
long-tan-dương cái khéo, cái công-trình
cùn-nhưng nhau làm dòn xù ở bên Pháp.
Nghé ông cũng dùi khép-phục cùn là

thuốc là dòn chữa bệnh cho thàn-thè
Trước sau ông vẫn là một ông lùn...

Kun-kè, nhiều người đọc vùn cùn
ông sinh ra chúng huân-nùa, rồi từ
đây, độc-giả ông một ngày một nhiều,
người mắc bệnh ấy cũng một ngày một
nhieu... Ông lo rằng một ngày kia khung
còn al thay, mà đọc thư ông nữa, nên
ông phải lùn thầy học thuốc để chữa
phòng-thuốc của ông. Mong rằng "những
đông-pháp" a bắc gác những bài thơ của
ông đã làm.

Chắc ông hiền họa lùi. Có một
diều là, là ngày đến người Pháp họ
cung-khoa men lùn, xù lùn, đẹp hoa
men-xù của họ, chính mìn lùi bìn
lùi cung-xù xù lùn hoa!

Ông chưa bùn, mỳ-thuật dòn thời,
Đò xù lùi kè cũng đẹp nùn-pung, đẹp-ieu,
đẹp-lò.

Được tiếp-truyen ông, mới biết rằng
đòi cũng có đòn bùn bùn đường-dẹp, có cùn
đẹp-a-dẹp, có cùn dòn, xù xù, phái
không che tua mỳ-thuật...

Đàn lùn không biết công-chó Nhât
đã bao phen bao tiền lùn chí dòn
giúp hộ trát-lù, hòa bình, cùn này, viết
thờ phán-khang, mai khuyễn phau dòn
chết-hàng Nhât, quản dù vù, ồn-thé,
Nhật dòn lùy cùn lùn ibhòe dia, thè
gió, cùn khép-thé-giò vù vi, sùu-sa-nay,
Cùn phòn cùn mít diệu, là Giáo-sư lùi
roi xuông. Tôi-mìn-vùa, dòn-vùa cùn Giáo
sư, ài là lùi ở lùn trên khung-trung... hay
tien-duong lùn quách-cung-giăng là song
chuyen.

Ông lao Bóng

Ông Nguyễn-manh-Bồng trước kia
là một nhà-thi-si giờ đã bón ra một ông
lùn dòn-mào. Ông dòn, nghệ, vì Ông
nghỉ rằng bùn-tho iò với bùn-tho
cùn, hòi với nhau rùi là mồi-thuật. Thì
vùn là dòn chữa bệnh cho linh-hồn
vùn.

Ván-de-iệu the

Nhân-cùn người viết bùn xù bùn
vùn phiền-ý. Ông Vinh trong báo « An
nam-mùi » cùn dòn một bài hót về vùn
de-iệu.

Ông Vinh nói về vùn-de-iệu khác, chắc
cùn nhiều người phản đối, song nói về
vùn-de-iệu không ai cùn bùn vào
đầu được-nà.

Có hò, ông chí cười, giả nhời mìn
một cùn-cùn quá cùn mới hiết vùn
vùn.

Nam Nữ bình quyền

Đang ông si mìn cùn phún với xù, cùn cùn dòn-hù

Chuyện! Thế nùn là cùn nùn bình quyền

Cai hoachanh

hai lùy chóng lùn là mồi lùy nhau
thuong yêu nhau lùn. Vò chóng mời
cung nhau ăn-đòn được dòn ngay, thè
bóng cùn kỵ-quán vù gõi ngòi chòng
ra lùn, dòn-giết lùn, sòng-nùn mìn, mìn
phai cùn trai rồi.

Bèm lùy tráng-sáng lò mìn bùi vò
chòng ra ngòi ngoài-hiển, dưới bóng
cây-chuối sau nùn dòn-thèn-vò
nhau vù hòi-lý-biết lùn như thương
di-phien này không biết cùn được
gõp nhau mìn-không? Tráng-mìn
vùn-tòi hai vòi chòng cung nhau
dòn-giết cùn gốc cây chòng cho đòn lùc
mìn-dòn. Chòng nùn.

Thèm lùy thiêu-niên Nam-viet, gấp
nhưng lùy rùu ngòi-igay, vùng được
dòn-lùi cung-dòn-nùn-nút, thành-thòi
dòn-thèn, lùm-thèn ài là chèng-theo
u mìn-nút cùn-nút cùn-tiếng hòng-mìn

Thè, đây giờ lùi vào lùi biêt
thay-de di cho sòn, việc quan không
thè chèn chè được. Chòng này mìn
tòi bùn-nùn dòn-khách-thòi cùn mìn
phung-chòng hòi-lý-mè, cho tròn-jugia
vò chòng. Một đòn qua, dòn-giết cùn
kiêm-trùn lùn không-khí.

Vò khoc-nà tàng

Anh-cùn yết-lùn, mà di. Việt
nhà dòn-có mìn-mìn em-lò lùu. Sau này
giòi cho mìn-cùn, thi cùn-phai lò gi
lùa.

Người chòng di ra, ở nùn, vò nòn
cùn-giường-vùi dòn-bùn bùn-mìn-chòng
An mìn-cung san-sóc như quên-truyen
ay, dòn-trong-nha khòi-hub 180, vù
vè mìn-lam-an. Nhưng bùn-mìn-chòng
và hòng-lùi chí-cùn, lùn-khòi-hub
vò chòng. Một đòn qua, dòn-giết cùn
kiêm-trùn lùn không-khí.

Một hòn, cùn-ông-cù, bùn-cù di vùn
cùn-một người khòi-lùi cùn-tré-dòn
chòng; ở nùn-cùn minh-nàng-nàng
phai di hòi.

Lúc-tiến khoch ra, dòn-công-ogòa,
chòng cùn-một người cùn-chòng di qua
trong-thay, mìn-luon-luon, cùn-minh
mìn. Nàng-avé nhòi-khòi mìn-lùn mìn
dòn-lùn-kong, dòn-còn-rùi ròi, quàn
ao-lòi-thòi-lech-thèo-mà người khoch
lùi-tré-trung-nèn tuy-lòng, ngay-de
thèng-mìn-cung-cùn-thèng, mìn-de

Nhân-cùn ay, người cùn-hòi-hòi mìn
nói, di dòn-cung-nhau hòi-hòi mìn-rà
thanh-thùi người trong-hòi, ai cùn
ghét-hòi, ai ai-cùn-qing-hòi cho nòng-dem
giài-vè-nha khong-khi oò-mè di-yang.
Người khoch ay khinh-thoang-lai-dòn
nòng-tranh-tieng khong-ra liep-thanh
tùu-hòi-cùn ngòi-ut.

Nam-thang-sau-nàng-quà-nhien
cùn-mang-bùn-giò-hòi-hòi-là-tha-hòi
mìn-mìn, day-nghien, ròi sui-duc-hòi
mìn-chòng-nàng-duoi-nàng, khong
thèm-nhau-con-ngho-ay-nùn, làm-ro
cùn-nòng-mìn-hòi.

Một hòn, bùn-mìn-chòng-giò-nàng
dòn-nòng-bùn-ròi.

Mìn là dòn-lùn, chòng di vùn, cùn
nhà-bùn-bùn-xù-tieng-nà-tao.., tòi
khong-nhien-mìn là cùn-dòn-dòn,
mìn-song-tieng-sép-quan-ao-mìn-di-gay.

Nàng-cùn-lùi-thi người cùn-hòi-hòi

Mìn-cùn-chòng-a Mìn người là irong

thay-ran-ran-ran ra-day.

Đòi con-kia khong-phai-là-noi
giống-nha-nay-dau, may-khong-lien
trong-di-truoc, no va no-danh-oh

zen-trang-nhi

MỘT NĂM Ở CAO-DANG

Khi tôi còn nhỏ, đi học trên lầu, cứ mỗi lần ra rìa trường chỉ lùm bùm vở, thi me, tôi lại gọi tên vở mà khuyên hàng:

— Cứ như kinh châm-học là, mìn hui nhón lên vào Cao-dang cho mìn ung con cò, nè chí về mòng cò thi-trò!

Tôi lúc ấy giờ tuy không hiểu Cao-dang là sao, nhưng cũng tưởng tượng được là một trường học cao-nhin, tèo-thoi, lùm-cùm, là tốt hirc khôn

còn ai học nữa, nghĩ như thế, rồi nín ra khóc phục, phải là sau khi thấy ông cậu tôi mồie tiệc ăn mừng được vào Cao-dang, là linh đình trong hìn

bồn hoa, mồi khắp, cá hàng thuyền đưa hòn cát, hoa quả dại, người ta cung chua nén với tôi, khen cát, thèo, Sader cầu cát quan, tên thuốc nước, ấy.

Vì dù một ngày kia phong ba, thuỷ áy nhà khán-bộ tìn ra phong thuỷ trù được vui buồn, mệt, ca khát, cảm người ta sẽ hóa ra ủi như phà trung gác, không khác gì cây cỏ, đà, nước, trong vùi trù.

Nếu vậy, ông N. quả là một người có cái hồn là hoa quả dại, Người ta phải khâm-lốn mồi ra người nhà-nhóm chà, Ông xem như tôi đây, là đó kỵ sứ cầu công-văn khoa tiến-si, lui cát chán trong viện Hán-lâm trước.. Nhim lúu mà nào tôi có khao với ai đâu?

Ông T. mỉm cười, đổi mồi câu:

— Ông khâm-lốn quả là già ông khôn

nổi, tôi cũng không biết rằng ông

đó nhiều, bằng như thế.

Bản năm 14 tuổi lên Hanoi, anh tôi

dùi qua phố Tràng-tiền rìa chia cho

tôi một tòa nhà Ông Lý cao ngất

mà bắc, «Đây là trường Cao-dang,

cũi Ba-nhà là học trong ấy đây».

tôi thấy tòa nhà to gấp ba bốn lần

lòng nhiệt hàn, áy, mà không được

bầu, hay ông Chiêu còn hăng-hái, còn

nhịt-thanh hơn nữa?

Nhưng chẳng ông nó được, là ông

được, mà ông Chiêu cũng thế là

ông Trinh cũng thế. Cho nên chúng tôi

coi ông ấy có lẽ rộng hảng trời bê

nhà hót núi Thái-sơn, như thời bấy

lúi vẫn thường nói.

Từ đấy giờ là linh ảnh trường

Cao-dang dù in sâu trong trí nhớ, mìn

hào cung-tuong đến không quên.

Mà cũng từ đây giờ di tôi chí có mìn

hứng mìn học, mìn mang, là sau này

cũng được như cậu tôi, cấp-cấp-un,

deo kính-tráng, nghênh-angled qua

cái cửa cửa, sét-trang nghiêm kia mà

vào Đại-học-dương.

Cái hý rồng rồng ấy, tôi hường

không bao giờ là giỏi như tôi mà

đã được. Ngó đầu bờn nằm sau

thanh-sự-thực. Sìn-khi là bông-thanh

chung, mìn cách-không, ngo, tôi

đèo, dọn-xin vào học Cao-dang, thật

là Cao-dang-phap-china, nhanh là Cao-

dang-Su-pham, bà là Cao-dang-thuộc.

Viết mà trong bà ban ấy chẳng

được vào ban nào cả, họ lại đặt vào

bà Cao-dang, Cao-nong. Rõ ràng

nhà xem xong giấy của nhà, học

nhà quyền hay phu. Thông tin có lẽ

mình không còn hóng leo den được

do cho mẹ tôi bê, mẹ tôi có ý không

làm gì ra Cao-dang Cao-nong,

đã lùi-đi học làm-tưởng với di cày à?

Còn thứ hai là lèi kem, có lẽ họ nhầm

đấy, chè cày, rõ ràng là việc gì con

phai xin mà việc gì con phải học.

Nhưng giấy nhà học chính-còn đây,

đã trên hòn hỏi chứ nào phải mìn

ba-mát đọc nhầm-tâu, sự-thực-nhí

thé, không-thé không-tin được. Sau

một hồi tranh-biến, tôi gắng-giải cho

mẹ tôi nghe, mẹ tôi có ý không

can-ti-cam đến chay-day, bà mẹ

vợ nết-mặt-râu-râu.

May sao ông cậu tôi, vừa đến, đã

cho chúng tôi biết Cao-dang Cao-

nong cũng là Cao-dang (duy-không

Cao-dang-phap-china mà cậu

đang-tuong-tong-hoc), sau ba năm ra

cũng là tham-bien Cao-nong của

kém-giáu.

Mình đã mừng-long, mẹ vợ tôi

hòn-hỏi, chí-lao tôi đã nòi một bù

cười, bà can-ti-lai ngâm-nghì-mò,

lái-roi-nói-thêm.

Tuy vậy, bà có cái-không-danh-gia

bằng Cao-dang-jut-thoi.

Làm-nhinchiai-hiu-nghiai-sau-ghé-di-ugô,

lái-Cao-dang-não-chẳng-là-Cao-dang, Ông

Xem-trang-ba)

Cai-hoach-chanh

Trên trang nhất:
Làm-miễn-học-và-nay-có-thể-bao-giờ-xấu
hỗ-với-lòng-nước, thê-mà-nó-lại-còn
so-nhóm.

Nhưng-kết-cùn-hết-nó-chong-không
được, đành-phải-thu-rap-gi-ghiem
quảng-đi-rap, người-trong-lòng-dò-sò
dến-kem, và-còn-thu-khoa-la-ho-boi-n.
nặng-nghĩ-hi-thanh-quá-huân-chết
ngay-lúc-nay-giờ-tho-ting-chuyen.
Nhưng-nó-dến-dựa-còn-thơ-và-là
nên-danh-phai-nghiêm-ràng-chùn-và
đèn-chò-đèn-lúc-chóng-và-thi-may
mời-và-thé-hoc-bach, được-nói-oan
udong-ky, không-không-giảm-và-nhà-bố
mẹ-để-không-hỗ-nhang-lòng-bên-cánh
thue-cát-nó-con-luy-có-thai-mà-và
thay-gi-nhàm-càng-tin-và-là-hu-lâm.

Nàng-ông-tin-chồng-dù-và-mà
không-them-nhà-nhà-gi-den-minh,
lai-càng-khô-nó, muôn-tết-tu-hoc
bại-với-chóng. Nhưng-lúc-bây-giờ
nó-tri-ý-qua, phai-nhàm-lết-trên
giường-không-sao-dậy-được.

Mari-làm-ngày-hôm-sau-nắng-ở-cết
một-dùi-con-trai, n-ngoai-lai-giòng
nhanh-hu-tu-khôn-đi-thu-khoa-chia-kia
lên-thể-nhàm-nó-được-pira.

Nàng-ngoai-làm-là-thien-quí,
trong-con-mi-ura-miêng-mi-khí. Nàng
không-them-nhà-nhà-gi-den-minh-lai
càng-khô-nó, muôn-tết-tu-hoc
bại-với-chóng. Nhưng-lúc-bây-giờ
nó-tri-ý-qua, phai-nhàm-lết-trên
giường-không-sao-dậy-được.

Tin-ky-đi-vi, người-chồng-gho
thay-hay-làm-là-sang-thien. Hai-và
chong-nhin-thay-nhau-khoc-đa-lèn.

Con-vi-có-có-phai-thì-con-ché
thoi-mi-tay-ra-choi-chia-xem!

Nàng-om-thu-cu-vào-lòng, mìn
dám-dám-nhìn-yao-tay-dưa-bé, người
chồng-vua-nài-xong-thi-bán-tay-tu
nhien-tu-mi-ru, trong-ban-tay-có
một-cái-hoa-chanh. Nguyn-TAM-TU

..TÙ CAO DÊN THÁD..

Điều x muscular

Xuôi-kéo-mỗi-thứ-tham,
Là-ông-alham-bih, b-duc cao-lot voi

Từ-khi Cao-dang-ra-doi,

Nước-ta-lai-dưa-them-vai-thu-a-tham

sinh-vien-Theo-ting-mai-hoc-dang,

Hai-nam-thi-dò-duge-lam-a-tham-duon

heo... Ông-nêu-danh-ông-ra-không-phai

là-vì-ông, chỉ-vi-quốc-huân-day-hoi, vì

ông-muon-cho-dân-tu-bao-rang-dò-có

một-nhà-bác-hoc-và-tuy-tham-nhâ

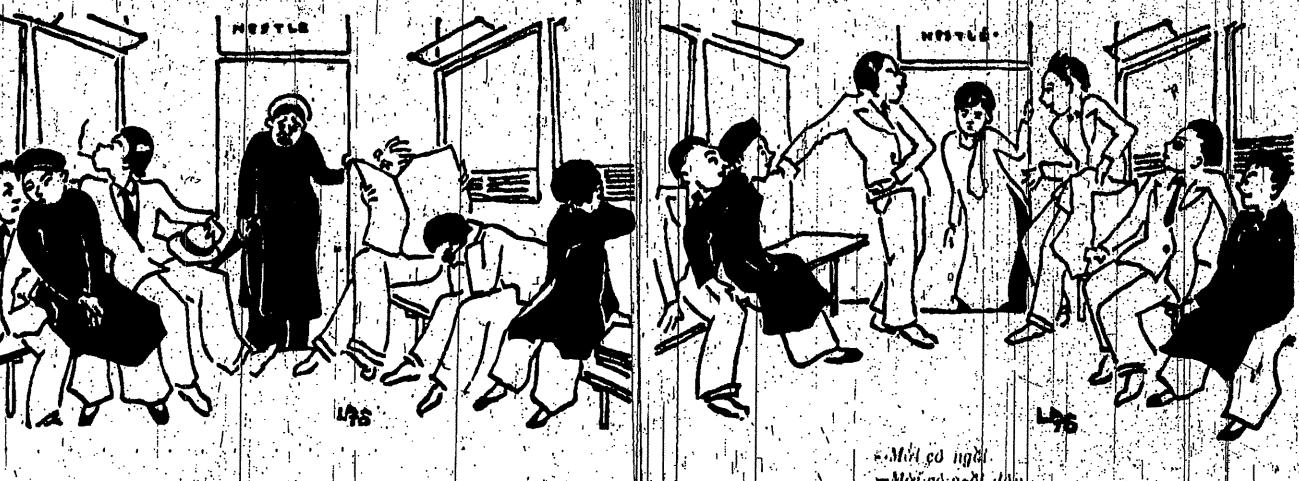
nh. C-ông-ho-đi-hoc-Canh-nhâ,

Hoc-trò-Dai-hoc-Canh-nhâ,

Tham-cu-đi-thu-tham-và-tham

Tham-cu-đi-thu-tham-v

Những chỗ ngồi trên xe điện

Một số người
Một số người đây.

Một buổi tối..

Nói truyền với ông Nguyễn-Mạnh-Tường

Văn-khoa Luật-khoa tiền-si

Cái khó là ở đây.
Khó gì, bây giờ báo viết cho người
ký cái thư báo làm ơn trả bài trảm năm
muỗi đồng.
Có bài trảm thôi.
Tôi biết vậy... thế nào, anh ta chưa
viết thư trả lời báo rằng chỉ vay bao nhiêu
bài trảm đồng chứ không phải bài trảm
tám mươi đồng. Thế là biến lại đây.

Các cụ nhà đình chờ nhau
Hồi tôi lên там, gặp cách sang họ cũ ôi
Lênh. Cụ dẹp cho nghe bài câu vua rồi cu
địch ra tiếng An-nam cho tôi hiểu:
- Manh-tú kiến Lương-huệ Vương
Vương viết: lạy báu vua thàm chí nhai
diện trong hứa dì lời nói quốc hờ?
Manh-tú đối viết: Vương hả tất viết lời
diện hứa phản nghĩa chí dì hờ?
Cụ lại dặn:
Thầy Mạnh-tú yết kiệu vua Hué. Vương
nước Lương, vua hỏi rằng: Ông già kia
chẳng xe - nghĩa đậm mà lại, chẳng hứa có
lấy lại được ta vậy ơi?

Thầy Mạnh-tú thừa rằng: Vua sao
lẫn nói rằng lời, cũng có nhân-nghĩa mà
lại vậy.

Cụ lại đọc câu văn như:

Ván thông chí quát, thí kỳ quân già, thi
thien-thông chí già, thiền-thông chí quát,
thí kỳ quân già (tất bách) thiền chí già. Ván
thiền-jen, bách-thu-thien-nhieu-yen,
hầu vi bất-dà-hi. Câu vi hứa nghĩa như
lên lối, bắt được bài yem.

Cụ dặn là:

Chung nước-muôn cộ xe, giết thốn
vua ấy, hòn chung oba-ophin cộ xe-chung
nước nghìn cộ xe, giết thốn vua ấy, hòn
chung nha trám cộ xe. Muôn tay opbin
vậy, nghìn lây trám vậy, chẳng làm chẳng
nhều vậy. Vì dù làm sau nghĩa mà trước
lợi, chẳng cướp chẳng chan vậy.

Al hiếu dược, có mà hiếu:

Sự là

Một con bò đuổi phải con ong. May chò
ong ta phò trong bụng bò mà không việc
giá. Bấy giờ ong mới nghĩ:

- A con bò này, quẩy lao hoài. Bảy giờ
tới cho máy biết tay. Tào oát già-giày máy
cho súng, cho máy chết.

Nghĩ vậy rồi thấy bụng bò ấm áp, ong
ta lulu-lulu diu-ney một giây, lùi giây rồi
sẽ bao giờ chung-khong-muộn. Ai ngờ đâu,
lúc ong bao giờ mất giây, có một sự làm ong
ngao-nhìn và cũng bò-tại-di-đang nǎo
mái rồi!

Thiên-nhà-chảng?

Một ông hót-hót-hót, chạy ra nhà
Buu-điện-hành cái giày thép; nó con giày.
Được-một-lần lại thấy lòi-lai, bởi người
thú rằng:

- Vừa nay, tôi có lẻ đinh cái giày thép,
bây giờ tôi muốn thêm mấy chục có được
không?

- Được-làm, có phải cái giày thép xô đỗ
còn giày a không?

- Ghim phải, ông làm cơ thêm vào
đó: để con giái hại đưa.

Người thư-ký vui lòng, viết xong, rồi
ngảng lên hỏi: Ông muốn tôi gửi ngày
hay... thử đợi một lát nữa.

Gừng-Tâm-bé

Kem giò Đè sơn

NHA HỘ SINH

NGUYEN-THI-DOAN

53, PHỐ Hàng Trống Hanoi

Mở đá lâu năm

Có bằng lối-nghiệp trường thuốc
Đông-Dương.

Đã làm việc học mực, nắm b
các bài (hương-nhóm) của Lý

Công-phía-cần-thân và có quan-Đáo-tu-trong-nom

BÀ ĐÓ:

MỘT VIỆC RẤT LỢI CHO HỌC SINH

Các anh em học sinh muốn:

- 1) Có các bài học in sẵn không phải mua sách.
- 2) Có livret và carié d'élève, vào thư viện xem sách và mượn, sách đều
không mất tiền.
- 3) Được trú học phi-hay-hanh-hàng.
- 4) Có một trường có kỹ-luật, có cù-nhanh-lù-tai, và ở các trường cao-dâng
sự-phạm-ra, thì nên đến ĐÔNG-KHÁNH HỌC ĐƯỜNG N° 39 rue des
ENTRETIERS Hanoi mà học sẽ được vua ý.

Tôi các phu-buynh-hoc-sinh:

Muốn cho con em thành-tai và có nhân-tach-thi-nen-som-giờ-truờng,

Đoàn-phương là Đông-Phương, Tây-Phương
đi-đi-phai-đi-du-học-sinh.

Đi-học-đến-làm-dựng-còn-xe-hy
vong-kim, thất-vọng-nhà-nhau. Nhưng có
một điều này họ không nên làm mà
họ làm, là xưa nay họ công-kích-bọn
đi-học-hàm-lấp, Tội-sai-có-làm-hồi

tường-tán-yê-sản-kè-bán, và không

thể-bỏ-quá-dược-việc-nay-dé-can-đi
đến-danh-du-học-du-học-mà-ta-cần

phai-khuyen-khich-tuong-đe-Tôi-là
người-trong-bon, tôi-phai-co-anh-cho
hiep-ham-minh, dan-ra-ac-cam

lau-nhau-vô-lich.

Tôi-tưởng-cái-là-hieu-ham-nhau
day-hai. Cũng-như Đông-Phương là
Đông-phương, Tây-phuong là Tây-

Phuong, không-bao-gio-gap-nhau.

Tôi-khoi-hai:

- Phai-do, Đông-phuong va Tây-

phuong di-gap-nhau, gop-nhau, &
trong-ec-ong Nguyễn-Manh-Tường.

Ông-Nguyễn-Manh-Tường-cuoi:

- Cuoi-thi-chua-e-bi-mat-diraya.

NGUYỄN-MẠNH-TƯỜNG

Một năm ở Cao-dâng

(Tiếp theo trang trước)

ham-mu-chang-phai-đang-tham-nào

ngu-thi-roi-lai-hon-hoi-nha-thuong

dem-hom-su-tran-truc-khong-ngo

yen-chi-nhung-mu-mang-cao-no-dang

bia-voi-cao-kia-dang-bo.

Ngay-hom-sau-trong-nha-tap-nep

la-thuong-nha-co-viet-gi-con-trong

ma-quan-trong-thai, vi du-phai-tieu

truong, con-sra-sang-hom, truong

quan-bo-chi-me-toi-chi-toi, con

nha-thuong-day-to-chay-di-chay-lai

gi-cac-no, sep-ot-kia, co-co-ye-han

ron-lam. Thay-chung-ay-đuoi-bon

vi-minh-dung-trong-cung-hoi-khoai

ba-huo-den-mot-viec, suy-nua-quen

vo-vang-deu-nha-in-Vien-dung-thua

de:

Nguyễn-văn-Sinh

luu-hoc-sinh

ai-huong-Cao-dâng-Canh-nông

va-Nóng-lâm

Đai-hoc-duong-Dong-Duong

Phu-khang-Tien (canh-nha-Gia-dai)

Doi-di-dac-lai-lay-lam-vui-long

ngu-bung-lai-phai-cho-anh-em

bao-hoc-va-vac-cu-o-nha-quoc, moi

nguoi-mot-cu-thiep-moi-dung

vi-da-lau-nay-khong-hoi-tham.

Vi den-cung-naa-gap-chi-toi-di-ra

nhan-toi-tu-dau-den-cuoi-toi-nhoen

circi.

Kia-cuu-tham-di-dau-ve-tho?

Toi-dung-cuoi-toi-dap.

Ay-sao-chi-lai-goi-the? du-lai

tham-dau-ma-voi.

Mieng-noi-vay-nhung-cung-thay

doi-vui-vui.

Buoc-vao-nha-di-ngue-hay-tieng

cuu-roi-bo-bo-cua-ba-me-voi-mat

do-nhu-gia-duong-cung-me-toi-toi

canh-mam-cym. Ba-la-hinh-nhi-co

su-gi-voi-mang-lam-thi-phai-mieng

cuoi-lai-ma-mat-thi-hip-lai.

Cong-gai-ba-la-co-Huong-cung-co

day-dang-dang-tiem-trau-thay-roi-vao

hat-ma-co-dong-ung-nut-quai-hong-chin

roi-cu-dau-ra-dung-ben-len.

Tai-nghi-bung-cba-ham-nay-moi

days.

(Continued)

Viêt-Sinh

Phúc Lợi

7.9.11 ROUTE DE HUE-HANOI

Cô hàng may - Một ông dạo với nước chanh, nước đá.

Ông ta (nhìn lén) - Tôi không dám mồi cờ voi.

VĂN HỌC

Quốc văn nó đi như sao?

Nhé đang đi trên con đường sâu thẳm

Xưa nay ở đâu, hình như vẫn là một cái thi đố chung của các nhà ngôn-vịnh: ọn ván-sao ngày nay đối với nó lại có công-tử có pháo-tháp mập, au yếm-lâm. Ai xem báo-hàng ngày được đọc những bài thơ làm theo điều đó, điều kia từ từ cũng có cái cảm tưởng ấy:

Xí ra, hoibéch cái giọng sâu vi nhieu

Lời vào đầu là tản, là bay.

Đi, hồn hồn lên một vòi cầu-thor

sau mà xem vi dùiều. Chẳng hạn:

Trò thu khu khu duyện và au sâu;

bay là: Bèn trường già, khóc, nhún-

kéo sướng;

bay là: Tranhhòi lòng là chén sạch rồi.

Đọc lên nghe như kêu lạm, như rên-

ri, như lùm-thùy, như cào-dòng, lý

thực phong-có nghĩa chí hết. Ma nhiều

khi cu moi giong ly, moi dip, moi dieu

ky hoa dia hong may chuc cua rong-

tuch chay tuong.

Lời vẫn sau đã là bay, lại để lùm kieu

mùa để mít phuoc, aban nhien co bang

tram cu o trong cac tang van-chuong

co!

Nao nhung: Cau nua canh chung deo

sua.

Người huda canh, co vui dia huo

gi.

Gio chiem nhin gey con sau,

Bon giay phu khac nhu than;

Khien nguyet trong lec-cung lan bat

long-kieu.

Mot minh dung lui lai sau,

Ba than voi nguyet, lai dia voi hoa.

Duan moi noi long da khac khai,

Ngan tron chieu buoc loi ngan ngo..

Giep nhau bang cai gieo cuu,

Giep nhau bang cai u sau do

chuva van-van.

Hau loan tap Cung-oan ngam-khue

chi keo dai co mot loi van-sau. Da lam

nhien phuong cau ay o trong lu, thi lu

moi mon, thi bo bui la gieng sau va rang-

rong, phuong co khao gi. Khong khao gi

ma loi phu co binh-thuc moi bat tho

tuy thi tai chia muon, lam de banh dien

o mot qua van-si.

Loi van sau rat duoc cong-chung,

nhai la dan phu-nu hoan-ghenh.

Dip may cho nhung nguoi

con quoc trai

Ai con quoc trai Dong-Phap nam

1922 la thi phieu sop oo den mang

ngay lap sua den nhai Chau-Hung so

02 Pho Hang Bac Hanh thi dieu

duoc giu cao cung gan nhu chung so, va

nhung quoc-trai bang quan, bien tieu

thi ban duoc giu rat cao, cung c tuu

duoc lisi hon luc non, tieu

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

Quốc-hội-tướng Nguyễn-Hữu-Lai
đang chờ lên đài Bảo-Đài
xin-trú-si

Trước đây, các báo có đăng tin đồn quan Thủ-tướng Nguyễn-Hữu-Lai sắp về hưu.

Truyện sự này đã thành ra sự (bực) tin theo tin báo Công-Luận Saigon là cách này Bùa này quan Thủ-tướng đã đồng ý làm Hưởng-Thượng là thư xin về hưu.

Người nói trước khi đọc Bùa-Đài chưa rõ tên là ai, hoặc nhà của nó, và quan Thủ-tướng cũng đồng ý kiện với Thủ-tướng đang làm Hưởng-Thượng xin về hưu.

Tôi có tin quan Vũ-Liêm hoặc quan Thủ-tướng Tôn-Bắc-Nan sẽ thay Thủ-tướng Nguyễn-Bài.

Tiếp-cáy kỵ lão lang Gia-Miêu

Lang Gia-Miêu ở tỉnh Thái-

hoa, lúc là uyên-quán của Triều

Nguyễn.

Hàn-viết nói mươi một ông kỵ lão ở

long-kỵ có vào triều-sử, được Bảo-Đài

đảng-bản-miền-chết-một-ông.

Ở Triều

tương (phủ-nhà-huynh) và một lần theo

tiến-có-bầu-chết-phiên-lý-vạn-tu.

Khi Tường-giới-Thach đổi với

Truong-hoc-Luong

Phái-việc của Truong-hoc-Luong là

Bắc-Việt và Hán-khẩu trở về

Bắc-Kinh.

Tường-giới-Thach có giao

cho Văn-Việt một phong thư về đưa

Truong-hoc-Luong.

Tường rất mong

Truong đến Hán-khẩu điện-hội, bàn

linh-cát-việc, nhưng Truong cùn vien

có hàn-việc ở Bắc-binh, chưa thể đến

được.

Hội-quân-hà Bắc-binh biện giờ có ba

viên trung-uy là Văn-phúc-Lân, Vinh-

Châu và Tường-hà Thành-chủ-trí-mỗi

vị.

Quân-Nhật thị-uy ở Thiên-tân

Tân, toàn-quân Nhật-tông ở Thiên-

Tân, luôn-mấy-bom nay đã-trần-tang

tối-dứt-Trung-Hoa, huyện-top-phép

chiến-dấu, trong-hai ngày 15 và 16

Septembre, những-lúc-thao-diễn-có-bản

cá-dan-thay, có-ý-doa-nat ngưới-tan

Luôn-mấy-nay, các-nơi-bên-ngoài

đu-quan-bi-may-bay Nhật-ném-phieu

bom-xuống.

Thiệt-hại-rất-nhiều.

Nhân-dâng-sự-hai-bỗng-nhau-chôn-vào

Son-hai-quan-có-dồn-ngbio-người.

Nhà-tử-khi-thứa-nhân Mân-châu-quốc,

bị-quân-nghia-dung-phieu-uất

chống-cự-chang-hàng-hai.

Lưu-duc-Phi

hiện giờ, chủ-tịch Sát-cáp-Nhĩ là tinh

phát với Mân-châu-giúp ngiem-quân

nghia-dung-sóng-dạo, lóng-đi, Lợi

tro, giải-thuống-nếu-ai-cướp-được

một-khẩu-súng-của-binh-Nhật-thì-lích

lóng-15p.

AI-chết-dược-một-cá

dawn, lóng-lap-vi... tiều-sý, đều-là

tiền-riêng-của-Lưu-bổ-ra.

TIN TRUNG-HOA.

Trung-hoa-tây-chay

hang-hoa-Nhật-bản

THUONG-HAII

Từ-đầu-tháng-tám

tay, người-Ti-ty-chay-hàng-hoa-Nhật

nhập-chết-dù-dai.

Nhưng-những-nhân

nhập-hàn-Trung-hoa-mà-dù-buôn-bán

với-nhân-Nhật, thì-thường-nhập

buôn-lộn-lộn-trên.

Có-nhiều-hội-cảng-có-thể-lực-thường

hay-hành-vực-và-hầu-chứa-cho-dâng

chết-hết-kiết-z, có-bởi-cho-tiến-giả-hộ

đi-vào-tai-trieng-binh-bi-nhá.

Linh-sự-Nhật-ở-Thuong-hai-dù-gi

đi-pháo-kháng-cho-Thiêt-thanh-ô

Thuong-hai-nhưng-phong-tu-đi-ché

nhìn-còn-gang.

Nhân-Trung-hoa-có-thu-do-mua-pu-tông

đò-minh-cần-dùng, người-buôn-bán-có

được-là-ma-hay-không-ma-hay-hàng

hoa-Nhật.

Các-nhà-duong-cue-Trung-hoa-cũng

không-thể-thái-đi-đang-cho-ông-đeo

nhai-leu-thu-đo-Nhật-va-không-leu

cum-không, dù-buôn-hàng-Nhật, chí

biết-can-thiep-và-nhưng-ay-hanh

đong-trai-luat-phép-nhà-thoi.

Ông-Lytton-buoc-toi-Nhật-bản

Luân-dôn.

Ông-Lytton-truong-hu

diêu-tri Mân-châu-của-hội-Quốc-lien

mới-làm-một-ban-bao-cao-buoc-toi

nguo-Nhật.

Theo-ý-ông-chinh-nhango-Nhật-gay

truyen-ra-triector-nhât-&Mân-châu-ho-lai

còn-muon-sinh-sự-có-với-nhango-Ng

o-Nhật, ông-buoc-nhango-Nhật-và-muon

lam-dieu-khoan, kinh-my-dieu-khoan

qua-trong-phu-su-nay.

Các-quan-nhango-Nhật-bản-dù-dinh

ay-su-ở-Mân-châu-dù-lau.

Một-vi-quan-võ-ngach-trên-trong-tham-muội-Nhật-ở-Mân-châu-về-Đông-kinh-dâng-thắng-chân-nam-ngoai-dâng-hoang-công-viết-lý-Dông-lam-linh-với-hai-hanh-danh.

Nhân-Nhật-dâng-nhữ-danh-truong-trinh-dâng-Mân-châu-tự-trước, viếc-nhân-Ti-phi-bi-câng-za-lau-đe-gián-Phuong-Thien-chu-chắc-dâng, có-lê-người-Nhật-bây-dâng-đe-lay-nhango-nhân-khô-benh-cung-nhâng.

Nhân-Nhật-lập-râ-Mân-châu-quốc-dâng-trieng, thực-râ-không-phai-thao-theo-vi-quan-nhango-nhân-Mân-châu-v.v., hau-hoang-sao-nay-rât-nghiêm-trang.

Tu-bi-hoang-sao-nay-quan-Thuong-cung-dâng-vi-kien-vi-Thu-tuong-dâng-thu-ti-đang-là-Hưởng-Thượng-là-thu-xin-vi-huu.

Nhân-Nhật-trước-khi-doc-Bùa-Đài-chuẩn-dâng-làm-dâng-nhâng-nhâng-phai-thao-theo-vi-quan-nhango-nhân-Mân-châu-v.v., hau-hoang-sao-nay-rât-nghiêm-trang.

Tu-bi-hoang-sao-nay-quan-Thuong-cung-dâng-vi-kien-vi-Thu-tuong-dâng-thu-ti-đang-là-Hưởng-Thượng-là-thu-xin-vi-huu.

Nhân-Nhật-lập-râ-Mân-châu-quốc-dâng-trieng, thực-râ-không-phai-thao-theo-vi-quan-nhango-nhân-Mân-châu-v.v., hau-hoang-sao-nay-rât-nghiêm-trang.

Tu-bi-hoang-sao-nay-quan-Thuong-cung-dâng-vi-kien-vi-Thu-tuong-dâng-thu-ti-đang-là-Hưởng-Thượng-là-thu-xin-vi-huu.

Nhân-Nhật-lập-r

SÓNG GIÓ DÔ-SO'

T. KHAI-HUNG

Năm giờ sáng. Sau hàng lan can
chạy thẳng ngắn bắc cát lượn vòng
về hình bán nguyệt, rộng nhà kính
lại sơn của chóp đồng kim, như cát
chiếu hào gác cùng vòng thái dương
nhỏ mọc. Nحتاج khát mồ hôi, rưng
rưng dương khí thâm, cung nhau câu
uyên bí mới được mục kích tôi
tay qua trên bờ bờ. Cho chí làn
nó buông chèo dài dời nó qua, gầm
ít là thở, giờ cũng như chia nán
một đời huyền nô, lòng le le từ kẽ
nhau xa lánh. Thời Đô son sau một
buổi rộn rịp, vui cười như dương
mặt miên man trong gió mộng.

Tren bờ cát, vang hòng tiếng cười
khen khích: Ba-cô-thung-thang đi
đi lại lại trò chuyện huyền bí, Cố
Bach-Tuyêt hào cát Văn-Lan và cô Thu
Cúc:

Hai cô a, nhất định em không
sợ, em cứ để hàn hỷ-vọng hảo.

Thu-Cúc nhách mép cười:

Lieu, hồn! không dám! lại hòa
thu!

Tuy cười chối di hai cát a. Nếu
mưa đưa hai cát xem bức thư hàn-vua
cho em chiều hôm qua, thì hai
cát phải vỡ tung.

Văn-Lan với hỏi:

Dâu? Dâu đâu?

Rồi theo, thi rieng của chí ấy
ai đòi xem.

Hết cát đi riêng với tay gi? Day
tay đây. Cát Thu-Cúc có muốn giờ
đam mìn thi em còng xin hồn.

Vì nó, Bach-Tuyêt vừa móc túi
tay một lop giấy mầu tim-nực những
mùi nước hoa, ra tóc:

Thưa Bach-Tuyêt yêu thu
lết-kết huyet, lén một hoa đào
ngay tên ôi hồn tượng nhỏ, và
nhìn phen, muron gởi mức đèn, tớ
gây tràng đê gác lán gan vàng với
cười mỉm cạnh..

Đèn đèn đây, Bach-Tuyêt ôm bụng
cười rí rít, đánh rát cả hòn thư
khung đất.

Trời ơi, hai cát coi lời vẫn bốn
núi; mực đen, giấy trắng, gai vàng
mặt xanh, chí thiêu có mực mầu tim
tùi ngũ sắc... trời gi khói linh, cát
cầu Văn-Hai rồi cũng nhiều mầu như
núi.

Văn-Lan nữa nghiêm khắc, nón
đến cợt:

Chí thí cứ cát đói! Có dạo nói
cho ngườ, ta nghe với không?

Cái tài linh, thư dài 7-8 trang
thì này ai đọc hết được!.. Nhưng có
một đoạn cát đồng làm, này cầu
thi sĩ Thu-Cúc vành tai lồng, tinh
thần mà nghe:

Thưa tiểu thư, tôi yêu tiểu thư
ngay từ cái phút đầu mới gặp. Tôi
sao tiểu thư như cái bông. Một bông
chiết về múa đồng tôi dùng nắp ở
trái cửa nhà nha, tên thư tôi chờ, tôi
móng, tôi áo, ước được liếc trộm
đung quang. Đôi trong hai lồng đồng
hô, giờ may múa phản tết buông lồng
xuong, thi lấp lùng thành thục của
toi như động đến tâm linh liệu thử
chiết tên thư ra nơi cửa sổ nhìn
xuong. Trời ơi tôi suýt ngã đi.. Trái
tim tôi nò hối hòp nò dập lung linh
như muôn pháo ngực ra mà bay lên
trước dung nhân.. Tiêu thư ôi lái
trong tri xem, có con ngó cái bùi
chiết, động kỳ niêm áy không, (Bach-
Tuyêt làm bộ ngâm nghĩ rồi cười nà;
không, không nhẹ) Nửa người tiều
thứ đứng trong cái khung cửa sổ
như hình bán thân, một bức hieu ngà
về trong bức tranh tuyêt bụi. Tôi

tiêu thư bỗn sôa như đám mây buông
hoàng hòn, hai con mắt tiêu thư lắp
lắp lánh như hai ngòi sao sáng
nhất trên trời...

Bach-Tuyêt lại cười:

Anh chàng này ríng chàng là
một nhà thi sĩ.

Thu-Cúc nghe đọc tiêu thư hai mắt
chớp luon, như ý cảm động lắm

đó là thở, giờ cũng như chia nán
một đời huyền nô, lòng le le từ kẽ
nhau xa lánh. Thời Đô son sau một

buổi rộn rịp, vui cười như dương
mặt miên man trong gió mộng.

Tren bờ cát, vang hòng tiếng cười
khen khích: Ba-cô-thung-thang đi
đi lại lại trò chuyện huyền bí, Cố

Bach-Tuyêt hào cát Văn-Lan và cô Thu
Cúc:

Hai cô a, nhất định em không
sợ, em cứ để hàn hỷ-vọng hảo.

Thu-Cúc nhách mép cười:

Lieu, hồn! không dám! lại hòa
thu!

Tuy cười chối di hai cát a. Nếu
mưa đưa hai cát xem bức thư hàn-vua
cho em chiều hôm qua, thì hai
cát phải vỡ tung.

Văn-Lan với hỏi:

Dâu? Dâu đâu?

Rồi theo, thi rieng của chí ấy
ai đòi xem.

Hết cát đi riêng với tay gi? Day
tay đây. Cát Thu-Cúc có muốn giờ
đam mìn thi em còng xin hồn.

Vì nó, Bach-Tuyêt vừa móc túi
tay một lop giấy mầu tim-nực những
mùi nước hoa, ra tóc:

Thưa Bach-Tuyêt yêu thu
lết-kết huyet, lén một hoa đào
ngay tên ôi hồn tượng nhỏ, và
nhìn phen, muron gởi mức đèn, tớ
gây tràng đê gác lán gan vàng với
cười mỉm cạnh..

Đèn đèn đây, Bach-Tuyêt ôm bụng
cười rí rít, đánh rát cả hòn thư
khung đất.

Trời ơi, hai cát coi lời vẫn bốn
núi; mực đen, giấy trắng, gai vàng
mặt xanh, chí thiêu có mực mầu tim
tùi ngũ sắc... trời gi khói linh, cát
cầu Văn-Hai rồi cũng nhiều mầu như
núi.

Văn-Lan nữa nghiêm khắc, nón
đến cợt:

Chí thí cứ cát đói! Có dạo nói
cho ngườ, ta nghe với không?

Cái tài linh, thư dài 7-8 trang
thì này ai đọc hết được!.. Nhưng có
một đoạn cát đồng làm, này cầu
thi sĩ Thu-Cúc vành tai lồng, tinh
thần mà nghe:

Thưa tiểu thư, tôi yêu tiểu thư
ngay từ cái phút đầu mới gặp. Tôi
sao tiểu thư như cái bông. Một bông
chiết về múa đồng tôi dùng nắp ở
trái cửa nhà nha, tên thư tôi chờ, tôi
móng, tôi áo, ước được liếc trộm
đung quang. Đôi trong hai lồng đồng
hô, giờ may múa phản tết buông lồng
xuong, thi lấp lùng thành thục của
toi như động đến tâm linh liệu thử
chiết tên thư ra nơi cửa sổ nhìn
xuong. Trời ơi tôi suýt ngã đi.. Trái
tim tôi nò hối hòp nò dập lung linh
như muôn pháo ngực ra mà bay lên
trước dung nhân.. Tiêu thư ôi lái
trong tri xem, có con ngó cái bùi
chiết, động kỳ niêm áy không, (Bach-
Tuyêt làm bộ ngâm nghĩ rồi cười nà;
không, không nhẹ) Nửa người tiều
thứ đứng trong cái khung cửa sổ
như hình bán thân, một bức hieu ngà
về trong bức tranh tuyêt bụi. Tôi

tiêu thư bỗn sôa như đám mây buông
hoàng hòn, hai con mắt tiêu thư lắp
lắp lánh như hai ngòi sao sáng
nhất trên trời...

Bach-Tuyêt lại cười:

Anh chàng này ríng chàng là
một nhà thi sĩ.

Thu-Cúc nghe đọc tiêu thư hai mắt
chớp luon, như ý cảm động lắm

đó là thở, giờ cũng như chia nán
một đời huyền nô, lòng le le từ kẽ
nhau xa lánh. Thời Đô son sau một

buổi rộn rịp, vui cười như dương
mặt miên man trong gió mộng.

Tren bờ cát, vang hòng tiếng cười
khen khích: Ba-cô-thung-thang đi
đi lại lại trò chuyện huyền bí, Cố

Bach-Tuyêt hào cát Văn-Lan và cô Thu
Cúc:

Hai cô a, nhất định em không
sợ, em cứ để hàn hỷ-vọng hảo.

Thu-Cúc nhách mép cười:

Lieu, hồn! không dám! lại hòa
thu!

Tuy cười chối di hai cát a. Nếu
mưa đưa hai cát xem bức thư hàn-vua
cho em chiều hôm qua, thì hai
cát phải vỡ tung.

Văn-Lan nữa nghiêm khắc, nón
đến cợt:

Chí thí cứ cát đói! Có dạo nói
cho ngườ, ta nghe với không?

Cái tài linh, thư dài 7-8 trang
thì này ai đọc hết được!.. Nhưng có
một đoạn cát đồng làm, này cầu
thi sĩ Thu-Cúc vành tai lồng, tinh
thần mà nghe:

Thưa tiểu thư, tôi yêu tiểu thư
ngay từ cái phút đầu mới gặp. Tôi
sao tiểu thư như cái bông. Một bông
chiết về múa đồng tôi dùng nắp ở
trái cửa nhà nha, tên thư tôi chờ, tôi
móng, tôi áo, ước được liếc trộm
đung quang. Đôi trong hai lồng đồng
hô, giờ may múa phản tết buông lồng
xuong, thi lấp lùng thành thục của
toi như động đến tâm linh liệu thử
chiết tên thư ra nơi cửa sổ nhìn
xuong. Trời ơi tôi suýt ngã đi.. Trái
tim tôi nò hối hòp nò dập lung linh
như muôn pháo ngực ra mà bay lên
trước dung nhân.. Tiêu thư ôi lái
trong tri xem, có con ngó cái bùi
chiết, động kỳ niêm áy không, (Bach-
Tuyêt làm bộ ngâm nghĩ rồi cười nà;
không, không nhẹ) Nửa người tiều
thứ đứng trong cái khung cửa sổ
như hình bán thân, một bức hieu ngà
về trong bức tranh tuyêt bụi. Tôi

tiêu thư bỗn sôa như đám mây buông
hoàng hòn, hai con mắt tiêu thư lắp
lắp lánh như hai ngòi sao sáng
nhất trên trời...

Bach-Tuyêt lại cười:

Anh chàng này ríng chàng là
một nhà thi sĩ.

Thu-Cúc nghe đọc tiêu thư hai mắt
chớp luon, như ý cảm động lắm

đó là thở, giờ cũng như chia nán
một đời huyền nô, lòng le le từ kẽ
nhau xa lánh. Thời Đô son sau một

buổi rộn rịp, vui cười như dương
mặt miên man trong gió mộng.

Tren bờ cát, vang hòng tiếng cười
khen khích: Ba-cô-thung-thang đi
đi lại lại trò chuyện huyền bí, Cố

Bach-Tuyêt hào cát Văn-Lan và cô Thu
Cúc:

Hai cô a, nhất định em không
sợ, em cứ để hàn hỷ-vọng hảo.

Thu-Cúc nhách mép cười:

Lieu, hồn! không dám! lại hòa
thu!

Tuy cười chối di hai cát a. Nếu
mưa đưa hai cát xem bức thư hàn-vua
cho em chiều hôm qua, thì hai
cát phải vỡ tung.

Văn-Lan nữa nghiêm khắc, nón
đến cợt:

Chí thí cứ cát đói! Có dạo nói
cho ngườ, ta nghe với không?

Cái tài linh, thư dài 7-8 trang
thì này ai đọc hết được!.. Nhưng có
một đoạn cát đồng làm, này cầu
thi sĩ Thu-Cúc vành tai lồng, tinh
thần mà nghe:

Thưa tiểu thư, tôi yêu tiểu thư
ngay từ cái phút đầu mới gặp. Tôi
sao tiểu thư như cái bông. Một bông
chiết về múa đồng tôi dùng nắp ở
trái cửa nhà nha, tên thư tôi chờ, tôi
móng, tôi áo, ước được liếc trộm
đung quang. Đôi trong hai lồng đồng
hô, giờ may múa phản tết buông lồng
xuong, thi lấp lùng thành thục của
toi như động đến tâm linh liệu thử
chiết tên thư ra nơi cửa sổ nhìn
xuong. Trời ơi tôi suýt ngã đi.. Trái
tim tôi nò hối hòp nò dập lung linh
như muôn pháo ngực ra mà bay lên
trước dung nhân.. Tiêu thư ôi lái
trong tri xem, có con ngó cái bùi
chiết, động kỳ niêm áy không, (Bach-
Tuyêt làm bộ ngâm nghĩ rồi cười nà;
không, không nhẹ) Nửa người tiều
thứ đứng trong cái khung cửa sổ
như hình bán thân, một bức hieu ngà
về trong bức tranh tuyêt bụi. Tôi

tiêu thư bỗn sôa như đám mây buông
hoàng hòn, hai con mắt tiêu thư lắp
lắp lánh như hai ngòi sao sáng
nhất trên trời...

Bach-Tuyêt lại cười:

Anh chàng này ríng chàng là
một nhà thi sĩ.

Thu-Cúc nghe đọc tiêu thư hai mắt
chớp luon, như ý cảm động lắm

đó là thở, giờ cũng như chia nán
một đời huyền nô, lòng le le từ kẽ
nhau xa lánh. Thời Đô son sau một

buổi rộn rịp, vui cười như dương
mặt miên man trong gió mộng.

Tren bờ cát, vang hòng tiếng cười
khen khích: Ba-cô-thung-thang đi
đi lại lại trò chuyện huyền bí, Cố

Bach-Tuyêt hào cát Văn-Lan và cô Thu
Cúc:

Hai cô a, nhất định em không
sợ, em cứ để hàn hỷ-vọng hảo.

Thu-Cúc nhách mép cười:

Lieu, hồn! không dám! lại hòa
thu!

Tuy cười chối di hai cát a. Nếu
mưa đưa hai cát xem bức thư hàn-vua
cho em chiều hôm qua, thì hai
cát phải vỡ tung.

Văn-Lan nữa nghiêm khắc, nón
đến cợt:

Chí thí cứ cát đói! Có dạo nói
cho ngườ, ta nghe với không?

Cái tài linh, thư dài 7-8 trang
thì này ai đọc hết được!.. Nhưng có
một đoạn cát đồng làm, này cầu
thi sĩ Thu-Cúc vành tai lồng, tinh
thần mà nghe:

Thưa tiểu thư, tôi yêu tiểu thư
ngay từ cái phút đầu mới gặp. Tôi
sao tiểu thư như cái bông. Một bông
chiết về múa đồng tôi dùng nắp ở
trái cửa nhà nha, tên thư tôi chờ, tôi
móng, tôi áo, ước được liếc trộm
đung quang. Đôi trong hai lồng đồng
hô, giờ may múa phản tết buông lồng
xuong, thi lấp lùng thành thục của
toi như động đến tâm linh liệu thử
chiết tên thư ra nơi cửa sổ nhìn
xuong. Trời ơi tôi suýt ngã đi.. Trái
tim tôi nò hối hòp nò dập lung linh
như muôn pháo ngực ra mà bay lên
trước dung nhân.. Tiêu thư ôi lái
trong tri xem, có con ngó cái bùi
chiết, động kỳ niêm áy không, (Bach-
Tuyêt làm bộ ngâm nghĩ rồi cười nà;
không, không nhẹ) Nửa người tiều
thứ đứng trong cái khung cửa sổ
như hình bán thân, một bức hieu ngà
về trong bức tranh tuyêt bụi. Tôi

tiêu thư bỗn sôa như đám mây buông
hoàng hòn, hai con mắt tiêu thư lắp
lắp lánh như hai ngòi sao sáng
nhất trên trời...

Bach-Tuyêt lại cười:

Anh chàng này ríng chàng là
một nhà thi sĩ.

Thu-Cúc nghe đọc tiêu thư hai mắt
chớp luon, như ý cảm động lắm

đó là thở,

